

Dalane herredsrett

gjør vitterlig:

År 1994, 4. november ble rett holdt i Dalane herredsrett

Dommer: Sorenskriver Inger Labråthen

Meddommere: Radiotekniker Jan Kåre Nilson, 4370 EBERSUND
Husmor Kari Veen, 4389 VIKESÅ

Sak nr. 94-00159 M

Påtalemyndighet: Statsadvokatene i Rogaland
Aktor: Statsadvokat Harald L. Grønlien

Tiltalt: .
Forsvarer: Advokat Asbjørn Stokkeland

Til stede: Rettens medlemmer

Etter forutgående rådslagning og stemmegivning for lukkede dører, ble det for åpne dører avsagt slik enstemmig

D O M :

er født (p.nr. Han bor
midlertidig i Uten fast arbeid.
Inntekt består av dagpenger ca. kr. 2.500 pg. 14. dag. Ingen
formue. Han er ugift samboer og har ingen forsørgelsesbyrde.

Statsadvokaten i Rogaland reiste den 12.08.94 tiltale mot

for overtredelser av I. strl. § 255, 3. ledd jr. 1. ledd 2. str.alt., II. strl. § 270 1. ledd nr. 1 og III. strl. § 325 1. ledd nr. 1.

Hovedforhandling ble holdt i rettssalen i Egersund den 27.10.94 med fortsettelse 28. og 31. s.m. Som aktor møtte statsadvokat Harald L. Grønlien. Tiltalte møtte sammen med sin oppnevnte forsvarer advokat Asbjørn Stokkeland. Tiltalte avga forklaring. Det ble avhørt 5 vitner og foretatt dokumentasjon slik det fremgår av rettsboken.

Aktor foretok under hovedforhandling en del endringer i den foreliggende tiltalebeslutning, uten at noen av disse endrer forholdenes identitet.

Etter den rettede tiltalebeslutning er satt under
tiltale ved Dalane herredsrett for overtredelse av

I. Strl. § 255, 3. jfr. 1. ledd, 2. str.alt.

for i hensikt å skaffe seg eller andre en uberettiget vinning rettstridig å ha forføyret over penger han har innfordret for en annen eller som på annen måte er betrodd ham.

Grunnlag er følgende forhold:

1.

Torsdag 04.11.93 i Bjerkreim som lensmannsførstebetjent ved Bjerkreim lensmannskontor tok han fra kontorets kasse kr. 4.000,- i kontanter, fjernet kvitteringen fra Vikeså Skole som viste at kr. 5.000,- var betalt kontoret for kjøp av en brukt edb-skriver, og forbrukte pengene privat.

2.

Mandag 04.10.93 i stilling som nevnt i post I, 1 borttok han fra lensmannskontorets safe kr. 1.800,- som var innbetalt kontant av tyskerne Jandt og Winkler som ble tatt for fartsoverskridelse 26.07.93, og forbrukte pengene privat.

3.

Mandag 04.10.93 i Bjerkreim i stilling som nevnt i post I, 1 tok han ut kr. 800,- fra lensmannskontorets konto i SR-bank Vikeså til angivelig kjøp av presenning til tjenestebilen, hvoretter han brukte pengene til private formål.

4.
Onsdag 23.06.93 i Bjerkreim i stilling som nevnt i post I, 1 og som konstituert lensmann hevet han et utbetalingskort stort kr. 1.197,- fra Skattefogden i Rogaland til lensmannen i Bjerkreim, hvoretter han tilegnet seg pengene og forbrukte dem privat.

II. Strl. § 270, 1. ledd nr. 1

for i hensikt å skaffe seg eller andre en uberettiget vinning ved å fremkalle styrke eller utnytte en villfarelse rettsstridig å forledet noen til en handling som volder tap eller fare for tap for ham eller den han handler for.

Grunnlag:

Mandag 05.07.93 som nytilsatt førstelensmannsbetjent ved Bjerkreim lensmannskontor oppsøkte han SR-banks filial på Vikeså og ba om å få opprettet lønnskonto, hvoretter han søkte om personlig kreditt/trekkgrense på kr. 5.000,- på kontoen, hvilket ble innvilget ved tilsagnsbrev av 08.07.93.

Han fortiet at han ikke hadde til hensikt å la sin lønn inngå på kontoen idet han nylig hadde avtalt med skattefogden i Rogaland, som han tidligere også hadde avtalt med skattefogden i Moss, at den månedlige lønnsutbetaling skulle sendes ham kontant på postutbetalingsblankett.

Han fortiet videre at han allerede hadde misligholdt og/eller var ute av stand til å betjene:

- et lån i DnB på kr. 139.981,- (7210 80 29405)
- et lån i DnB på kr. 31.445,- (5123 81 54018)
- et lån overtrekk i DnB på kr. 16.144,- (7210 10 11802)
- et lån i Handelsfinans A/S på kr. 13.898,- (64020 10 75902)
- et lån i Sørfinans A/S på kr. 23.243,- (384224)
- et lån i Norsk Texaco A/S på kr. 2-3.000 (bensinkort)
- et lån til IBO, Egersund på kr. 4.000,- (kjøp av møbler)

Deretter trakk han fortløpende lønnskontoen/kreditten slik at det samlede udekkede trekk pr. 31.12.93 utgjorde kr. 13.220,- hvorved det oppstod tap eller fare for tap for SR-Bank.

III. Strl. § 325, 1. ledd nr. 1

for som offentlig tjenestemann å ha utvist grov uforstand i tjenesten.

Grunnlag:

Til tid, på sted og i stilling som nevnt under post I, 1-4, eller noen av disse, forholdt han seg som der nærmere beskrevet.

Strl. § 62, 1. ledd får anvendelse.

Det forbeholdes nedlagt påstand om at tiltalte i medhold av strl. § 29 nr. 2 for alltid fradømmes retten til å inneha stilling i politi- eller lensmannsetaten.

Aktor presiserte under hovedforhandlingen at offentlige hensyn tilsa påtale både hva angår forholdene under I og under II. Videre at strl. § 63, 2. ledd får anvendelse i tillegg til strl. § 62, 1. ledd.

Etter fullendt bevisføring la aktor ned slik påstand:

Tiltalte dømmes i henhold til tiltalebeslutningen jfr. strl. § 62, 1. ledd og 63, 2. ledd til en straff av

- fengsel i 90 - nitti - dager som gjøres betinget med en prøvetid på 2 - to - år, samt at han for alltid fradømmes retten til å inneha stilling i politi eller lensmannsetaten, jfr. strl. § 29 nr. 2.

Han pålegges å betale saksomkostninger etter rettens skjønn.

Forsvareren la ned slik påstand:

Saken avvises forsåvidt gjelder tiltalebeslutningens post I og II,

subsidiært:

Tiltalte anses på mildeste måte.

Tiltalte har for retten erkjent seg delvis skyldig etter den framlagte tiltalebeslutning, idet han erkjenner straffeskyld etter tiltalens post I 1 og 2, forøvrig ikke skyldig.

Retten bemerker:

Forsvareren har prinsipalt påstått tiltalebeslutningens post I og II avvist, under henvisning til at det ikke var angitt i denne at offentlig hensyn tilsier påtale. Saken er da reist i strid med straffeprosesslovens § 242, 2. ledd. Retten er enig i at det skulle vært angitt i tiltaltebeslutning at offentlig hensyn tilsa påtale, når det som her hevdes å være tilfelle. Spørsmålet er imidlertid hvilke virkning det kan ha at dette er unnlatt når kompetent påtalemyndighet - statsadvokaten som tok ut tiltalen - under hovedforhandlingen erklærer at så er tilfelle. Ikke noe i saken tilsier at han forut for tiltalen eller senere har vært i tvil om hvorvidt anmeldelse/påtalebegjæring forelå -jfr. at saken ble tatt opp av og tiltale reist etter forslag fra SEFO. Retten viser også til det som er sagt i Bjerke/ Keiserud bind 2 s. 98 og bind 1 s. 192 om spørsmålet, og der det fremgår at eventuell mangel kan repareres, iallefall der det er foretatt en reell vurdering av spørsmålet om offentlige hensyn, slik som her. Retten kan derved ikke se at den påpekte mangel ved tiltalebeslutning kan tillegges betydning og tiltalen blir å fremme.

Retten er kommet til at tiltalte må bli å finne skyldig i samsvar med tiltalebeslutningen.

Retten legger følgende faktiske forhold til grunn for avgjørelsen:

er utdannet fra politiskolen i 1989. Han arbeidet deretter ved forskjellige lensmannskontor. I juni 1993 begynte han i stilling som lensmannsførstebetjent ved Bjerkreim lensmannskontor. Lensmann Idsø reiste kort tid etter selv på ferie. Det var også vakanse i den andre lensmannsbetjentstillingen ved kontoret, slik at den første tid var

alene. Kort etter tiltredelsen i Bjerkreim kontaktet Lande SR-Banks filial på Vikeså og ba om å få opprettet en konto. Det er noe omtvistet om han uttrykkelig ba om å få opprettet lønnskonto, men iallefall på det rene at det var slik konto banken opprettet. Få dager etter spurte han også om det var mulig å få innvilget kreditt, noe som ble ordnet. Retten kommer senere nærmere tilbake til hva som skjedde i denne forbindelse. Det som er klart m.h.t. til fakta er at det foreligger et internt notat som viser at han er gitt en kreditt på kr. 5.000, datert 08.07.93. Videre at har undertegnet på et gjeldsbrev den 27.07.93, samt på en avtale om personlig kreditt. Sistnevnte er datert 26.07.93. Det gikk ett beløp inn på kontoen, nemlig kr. 10.000 som ble overført den 06.08.93. Det ble fra opprettelse av kreditten foretatt diverse uttaksdisposisjoner på denne, slik at kontoen i desember 1993 sto med en saldo på minus kr. 13.220,-.

Utpå høstparten 1993 etterlyste Statens Innkrevingsssentral overfor Rogaland politikammer innbetaling av to forenklede forelegg. Undersøkelser viste at beløpene skulle være innbetalt kontant til lensmannsførstebetjent . Saken førte bl.a. til at politimesteren ba skrive egenrapport om forholdene. Dette ble gjort den 28.10.s.å. og forklarte der forholdet med at pengene var blitt forlagt. Mistanken om at det kunne være noe galt førte til ytterligere kontroller, hvorefter også det særskilte etterforskningsorgan for politisaker (SEFO) ble koblet inn. Resultatet av denne etterforskning og det som etter dette skjedde, var at tiltalte først ble suspendert og deretter meddelt avskjed som lensmannsførstebetjent ved Bjerkreim lensmannskontor. Avskjeden ble behandlet av Justisdepartementet etter klage fra , og fastholdt. Søksmål om gyldigheten er ikke reist.

Retten vil etter dette gå over til de enkelte punkter i tiltalebeslutningen og bemerker:

I 4.

Det legges til grunn som bevist at [redacted] hevet et utbetalingskort på kr. 1.197,- fra Skattefogden i Rogaland. Dette mens han var alene i tjeneste ved kontoret. Lensmann Idsø ble i oktober måned 1993 oppmerksom på at håndpengeoppgjør fra skattefogden i Rogaland ikke var registrert som mottatt og heller ikke lå i kassa. På spørsmål fra Idsø kunne [redacted] ikke huske noe om slik oppgjør. Da man fikk framskaffet utbetalingskortet, som viste seg å være undertegnet med navnet [redacted], bestred han ikke at det måtte være han som hadde skrevet under dette, men fastholdt at han ikke kunne huske noe om utbetalingen. Etter at han den 28.11.93 sammen med lensmann Idsø hadde vært på et møte hos politimesteren i Rogaland om saken angående forelegget snakket de om denne utbetalingen i bilen hjemover og tilsalte ga uttrykk for at han mente pengene måtte ligge enten på hans kontor eller i safen. Lensmann Idsø fant senere samme dag pengene liggende mellom en del papirer i safen.

Overfor retten har tiltalte forklart at han mener at det må være riktig at han har hevet pengene, selv om han ikke kan huske dette. Han hadde de første dagene han var i jobben mye å sette seg inni, og mener at pengene må ha kommet inn mellom papirer på pulten hans og blitt lagt i safen sammen med disse.

Retten finner ikke å kunne feste noen tiltro til hans forklaring på dette punkt. Det er riktignok så at en ikke kan se vekk fra at en person gjør feil. I dette tilfellet er det imidlertid snakk om tiltalte som nyansatt først skulle ha hevet en sum på kr. 1.197,- som ikke ble notert som mottatt i ringperm til slik bruk, eller laget notat om for senere føring i kassadagboken. Han skulle angivelig ha hevet pengene, lagt dem fra seg i en konvolutt på pulten og så glemt det hele. Dette endog slik at han heller ikke husket noe om saken da

pengene senere ble etterlyst fra lensmann. Han fant, så langt opplyst, ikke grunn til å gjøre noe for å lete etter pengene, heller ikke etter at han overfor lensmann, mens han var under etterforskning for andre økonomiske misligheter, selv nevnte at pengene måtte være enten på hans kontor eller i safen. Isteden for å finne ut om så var tilfelle, gikk han hjem og overlot eventuell leting til lensmann. Denne oppførsel har i stor grad formodningen mot seg at retten ikke finner å kunne feste noen tiltro til den, men må legge til grunn at pengene ikke har vært forlagt, men tvert om disponert av privat en mellomliggende periode, før han selv plasserte tilsvarende beløp i en konvolutt og la dem i safen.

I 3

Tiltalte forklarer selv at han tok ut den nevnte sum fra lensmannskontoret og skulle bruke dem til kjøpe av presenning. De ble liggende på kontoret hans til han ca. 14 dager etter dro til Egersund for å ordne kjøpet. Han fikk beskjed om at presenning måtte bestilles og tok derfor pengene med tilbake. Til SEFO har han forklart at han så benyttet pengene privat. Til retten forklarer han at dette ikke var tilfelle. Han sier derimot at han tok med pengene hjem for at de ikke skulle bli liggende på kontoret over helgen og at de ble etterlyst og krevd tilbakebetalt mandagen etter. Og her gjelder at retten ikke fester noen tiltro til hans forklaring. Det legges til grunn at han tok ut det nevnte beløp, at det muligens har blitt liggende på hans kontor en viss periode, men at det så er tatt med av han hjem og benyttet til private formål. -

II, 2

Tiltalte har erkjent straffeskyld og retten legger i samsvar med hans egen forklaring til grunn at det under en trafikkontroll sommeren 1993 ble innfordret kontant to forenkledede forelegg fra to tyske biler som ble stoppet i trafikkontroll. Foreleggene er på vanlig måte fylt ut og sendt

via politikammeret til innkrevingsentralen. Tiltalte forklarer at de innfordrede beløp ved en feil ble liggende i lommen på uniformskjeledressen hans, og at han først da beløpene ble etterlyst kom på at så kunne være tilfelle. Pengene ble plassert i safen, men den 04.10. borttatt av ham og forbrukt privat. Både overfor lensmann og i egenrapporten til politimesteren gis inntrykk av at saken da var ordnet. Beløpene ble først betalt inn i november måned.

I 1

Også for denne post i tiltalen foreligger tilståelse og retten legger i samsvar med denne til grunn at tiltalte nevnte dato forholdt seg som der er beskrevet. Han forklarer at grunnen var at han manglet penger til det daglige forbruk. Til lensmann forklarte han i første omgang at det var tale om et kortsiktig lån for å kjøpe møbler.

Retten finner at tiltalte ved alle de anledninger som er omtalt ovenfor har handlet med den nødvendige straffeskyld, og at både de objektive og de subjektive vilkår for domfellelse i samsvar med tiltalebeslutningen foreligger. Det legges for alle tilfellers del til grunn at formålet var å skaffe seg en kreditt, dvs. at tiltalte hadde tilbakebetalingshensikt.

II

Tiltalte fikk fra 05.07.93 opprettet lønnskonto i SR-Bank Vikeså. Videre ba han, såvidt forstås noen dager etter, om å få en personlig kreditt. Dette ble innvilget og i tilsagnsbrev av 08.07.93 gitt melding om at han var innvilget en personlig kreditt på kr. 5.000,-. Videre legges til grunn at tiltaltes lønn ut fra avtale skulle sendes ham kontant på postutbetalingskort. Ut fra de forklaringer som er gitt fra bankansatte finner retten klart at disse foretok få eller ingen undersøkelser angående tiltaltes kredittverdighet før kreditten ble gitt. Dette under henvisning til at han var

ansatt på lensmannskontoret i bygda og at de derfor gikk ut fra at han var fullt ut til å stole på. Denne tillit har også medført at vanlig rutiner med hensyn til at man måtte ha et kundeforhold på forhånd for å få innvilget kreditt ble fraveket.

Tiltalte selv har forklart at han ikke har bedt om å få opprettet en lønnskonto, men en konto. Han sier også at det var ingen som spurte han om lønna skulle gå inn på kontoen. Retten legger til grunn at dette for så vidt er riktig. Han forklarer imidlertid også at han overfor bankens ansatte sa at det ville komme penger inn på kontoen, og at han da tenkte på at det skulle settes inn penger når han fikk lønn. Summen ble ikke nevnt. Retten anser som klart at de ansatte i banken oppfattet dette slik at det var en ordinær lønnskonto som ble opprettet ved anledningen, og at tiltalte må ha forstått dette. Han har iallefall ikke gjort noe for å endre en eventuell feiloppfatning, selv om det i alle senere dokumenter ble angitt at han hadde fått opprettet en lønnskonto.

Når det gjelder den senere innvilgede kreditt legger retten til grunn at det heller ikke ble spurt om hvilke andre forpliktelser han måtte ha. Tiltalte har heller ikke selv uoppfordret fortalt noe om hvilke andre låneengasjementer eller lignende han hadde.

Tiltaltes forsvarer har gjort gjeldende at den innvilgede kreditt må være å se som et særskilt lån og uten at dette kan knyttes opp mot kontoen som var opprettet. Ut fra de forklaringer som er gitt kan retten ikke si seg enig i dette. Hele kundeforholdet bærer preg av at man har å gjøre med forhold der det ble oppfattet 1) at lønnskonto skulle opprettes og 2) at kreditt på nevnte lønnskonto ble gitt. Om dette teknisk sett ordnes i form av at kreditt og konto ble knyttet til samme eller til ulike kontonummer i banken anser retten

for å være av mindre betydning. Det er uansett ikke noe som tyder hen mot at tiltalte eller andre på noe tidspunkt oppfattet situasjonen slik at det ikke var sammenheng mellom de to disposisjoner. Retten anser videre klart at kreditt ble innvilget fordi banken var ukjent med at tiltaltes lønn ikke ville gå inn på kontoen, enten dette ble gjennomført ved ordinær overføring av lønnen, eller ved at han selv satt inn en (vesentlig) del av de månedlige lønnsutbetalinger når han mottok disse kontant. Retten legger også til grunn at kreditten ikke ville vært gitt - iallefall ikke uten nærmere undersøkelser, om banken hadde vært klar over at hadde flere misligholdte lån og engasjement. Det er gjort gjeldende at det ikke er bevist at de lån som er omtalt i tiltalen var misligholdt, og for at tiltalte var ute av stand til å betjene gjelda. Retten legger på dette punkt som tilstrekkelig til grunn tiltaltes egen forklaring om at han var ute av stand til å betjene sine forpliktelser på denne tid - noe som som var bakgrunnen for handlingene under I. At så var tilfelle bestyrkes også av de opplysninger om inkassosaker o.l. som er fremlagt.

Det er fra forsvarers side på dette punkt også påpekt at transaksjoner som innebar overtrekk av kontoen skjedde i samråd med banken, og at banken enkelt kunne ha nektet å bokføre utbetalinger når penger viste seg ikke å komme inn. Retten finner ikke dette avgjørende for det straffbare forhold. Det avgjørende i så måte er at tiltalte har fått innvilget kreditt ved å legge skjul på de faktiske forhold, og benyttet seg av denne. At kreditten i praksis senere ble utvidet er riktig nok, men dette er ikke påberopt som et særskilt straffbart forhold.

Spørsmålet saken reiser er først og fremst hvor grensen for opplysningsplikt går - jfr. Andenæs Formuesforbrytelser s. 103. Hadde her tiltalte noen plikt til å redegjøre for sine økonomiske forhold, når banken ikke direkte spurte han om

dette? Retten finner forholdet tvilsomt og klart i grenselandet rettslig sett, men er kommet til den konklusjon at den alminnelige lojalitetsplikt som en må kreve respektert også i forholdet til kredittgiver, her er passert. Retten ser ved denne vurdering i sammenheng både den side av saken som gjelder inntrykket som var skapt av at penger av omfang ville gå jevnlig inn på kontoen, noe tiltalte måtte regne med ikke ville bli tilfelle ut fra den økonomiske situasjon han faktisk befant seg i - jfr. bl.a. de handlinger som er omhandlet i tiltaltebeslutningens post I - og at tiltalte på den aktuelle tid jevnlig misligholdt forpliktelser han allerede hadde påtatt seg. Å søke ny kreditt under slike forhold, uten i forbindelse med refinansieringssituasjon el. der man nettopp redegjør for økonomien, må bebreides og være å anse som en forledelse av banken. At også banken er å bebreide for sin manglende undersøkelse og aktsomhet er så, men fritar ikke for straffeskyld.

Retten finner videre at den kreditt tiltalte på denne måte greidde å få har medført fare for tap for banken. Det vises her til at andre kredittgivere allerede hadde måttet gå til inkasso og begjært utlegg for krav de hadde mot tiltalte. Videre pekes og på at det av sakens dokumenter fremgår at han i ettetid måtte få bistand av sine foreldre til å betjene lån i banken.

Det forhold tiltalte på dette punkt er funnet skyldig i er av art som men sjelden vil komme opp for domsstolene eller på annen måte bli fulgt opp av påtalemyndigheten. Banker eller andre kredittinstitusjoner vil vanligvis, som her, ikke anmelde saker som gjelder små beløp. Er det tale om større beløp vil sakene normalt være av en annen art, ved er innhentet opplysninger. At saker av denne art og omfang derved sjelden blir undergitt påtalemessig behandling kan imidlertid ikke føre til frifinnelse nå saken først er reist som i dette tilfellet, men får betydning for straffutmålingen.

III

Retten finner det klart at den opptreden tiltalte har utvist ved de under I omtalte anledninger må karakteriseres som grov uforstand i tjeneste, slik at han også finnes skyldig i samsvar med dette punkt.

Straffutmåling.

De punkter tiltalte er funnet skyldig i gjelder forholdsvis små summer. Forholdene er også begått i løpet av kort tid. Måten de straffbare handlinger er begått på tyder klart hen mot at tiltaltes hensikt har vært å skaffe seg en kreditt, og der han har hatt planer om å betale beløpene inn senere. Det nevnes også at omstendighetene omkring tilegnelsen av de aktuelle summene var slik at det måtte bli oppdaget at pengene manglet. Det er altså ikke gjort noe forsøk på aktivt å skjule dette. Det må likevel i skjerpene retning tas hensyn til at **tilegnelse av penger** som er **betrodd i tjeneste** er forhold som det må reageres på, både av individual- og almenpreventive grunner. Når det gjelder pkt. II vises til det som er sagt foran og som tilsier at forholdet i seg selv er av mindre alvorlig karakter. Også her gjelder at det er skjerpene at den som foretar handlingen er en **offentlig tjenestemann** som endog **har til oppgave å sørge for at loven blir opprettholdt** og **straffbare handlinger påtalt**. Den tillit slik stilling betinger er lite forenelig med at man i privatlivet skjøtter egen økonomi på så dårlig måte at man passerer grensen til straffbart bedrageri i forhold til banken.

Det springende punktet i straffutmålingsspørsmålet er hvorvidt tiltalte har opptrådt på en så klanderverdig måte at han også må fradømmes retten til å gjøre tjeneste i politi og lensmannsetaten i framtiden. Han er som foran nevnt allerede

avskjediget fra den stillingen han hadde ved Bjerkreim lensmannskontor. Eventuell dom vil dermed få betydning i forhold til nyansettelse. Retten har funnet spørsmålet tvilsomt og finner liten støtte i den rettspraksis som er framlagt. Denne behandler i svært liten grad forhold som kan være å sammeligne med dette og gjelder ikke retten til i fremtiden å inneha bestemt stilling, men spørsmål om fradømmelse av stilling. Utgangspunktet er at man skal ha en plettfri vandel for å få en stilling i politiel. lensmannsetaten. Dette betyr også at neppe vil få slik stilling i framtiden dersom de reelle forhold er kjent.

Retten er alle forhold tatt i betraktning kommet til ikke å ville avsi dom om slik fradømmelse som straff. En samlet rett er riktignok klart av den oppfatning at tiltaltes handlinger i alle fall i dag diskvalifiserer for slik tjeneste, og at reaksjon i form av avskjed var nødvendig og naturlig. Hadde slik reaksjon ikke allerede vært iverksatt sivilrettslig, er det påregnelig at påstand om fradømmelse av stilling etter strl. § 29, 1. ledd ville bli tatt til følge. Derimot framstår det ikke som like klart at det bør avsies dom for at tiltalte ikke heller en gang i framtiden skal kunne vurderes for slik tjeneste - dersom det ellers skulle ligge til rette for det. Dette bør kunne overlates til ansettelsesmyndigheten. Ved sin vurdering har retten lagt noen vekt på at de handlinger saken gjelder er gjort innen et svært begrenset tidsrom, og at tiltalte forøvrig får svært godt skussmål fra sin overordnede og har gode attester som politimann. Det som først og fremst byr på tvil er tiltaltes egen adferd i etterhånd, at han overfor overordnede og SEFO løy og forsøkte å legge skjul på de riktige forhold da saken mot han kom opp og den bagatellisering av sine handlinger han også under rettens behandling har stått for. Både dette og det faktum at han søkte stillinger ved andre lensmannskontor etter han var suspendert/avskjediget fra stillingen i Bjerkreim p.g.a. straffbare forhold går i retning

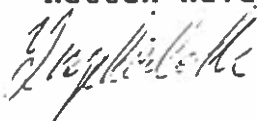
av at **han mangler det skjønn** og **den innsikt som må kreves.** Retten har likevel ikke funnet dette tilstrekkelig. Det bør imidlertid understrekes at dommen ikke kan oppfattes som om retten mener ansettelsesmyndigheten bør gi ny tilsetting - verken i dag eller om et visst antall år, men bare at denne vurdering ikke totalt og for all framtid skal avskjæres.

Straffen finnes etter dette passende å kunne settes til betinget fengsel i 90 dager, i det det er lagt vekt på at allerede har mistet sitt arbeid p.g.a saken. Straffelovens §§ 62, 1. ledd og 63, 2. ledd er anvendt. økonomiske forhold er f.t., og i uviss framtid, så dårlige at det ikke blir ilagt bot selv om fengselsstraffen gjøres betinget. Det samme gjelder saksomkostninger, som ikke ilegges.

Slutning:

f. dømmes for overtredelse av strl. § 255, 3. ledd jr. 1. ledd 2. str.alt., § 270 1. ledd nr. 1 og § 325 til en straff av fengsel i 90 - nitti - dager, som i medhold av strl. § 52 flg. blir gjort betinget med en prøvetid på 2 - to - år. Strl. §§ 62, 1. ledd og 63, 2. ledd er gitt anvendelse.

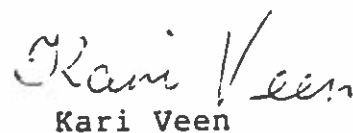
Retten hevet

Inger Labråthen

Jan Kåre Nilson

Kari Veen